

Batet presidirà el Congrés i Cruz no repetirà al Senat

La tria de la catalana posa a prova les relacions entre el PSOE i ERC, ja que es vota abans de la reunió per la investidura

El PSOE proposa la jutgessa Pilar Llop per presidir el Senat ■

Rajoy admet que hauria aplicat el 155 tot i anar a eleccions

“La independència seguia declarada”, diu

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 2 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15198 - AVUI / Any XLI. Núm. 14068 - EL PUNT

Cimera per salvar el clima en temps de descompte

OBJECTIU • Madrid, seu d'una trobada mundial que ha de decidir com implantar, aquest mateix 2020, els acords de París

NEGATIU • Els mecanismes de contenció de l'augment de la temperatura planetària han fracassat i els efectes ja es noten

Buch saluda alguns comandaments dels Mossos ■ ACN

Festa dels Mossos pel desplegament

Torra assegura que fa 25 anys van substituir “una presència imposada”

El pessebre de Barcelona, sempre polèmic ■ J. RAMOS

La cançó de l'enfadós

Messi va marcar un gol providencial a les acaballes del partit ■ EFE

Messi manté el Barça líder

L'argentí marca el gol blaugrana al camp de l'Atlético de Madrid

COSTA
1962

Moda home-dona

Sant Josep, 52 - Tel. 93 798 61 03
www.costa1962.com

MATARÓ

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Socialistes i comunistes

Felipe González i José María Aznar, amb petits matisos, estan angoixats i preocupats perquè per primer cop en democràcia entraran els comunistes al govern espanyol.

També i fa poc temps, tot i que ara ha virat, Pedro Sánchez va afirmar que no podria dormir tranquil amb els comunistes en el govern. Li produïa intranquil·litat haver de compartir l'executiu amb ministres comunistes. No vull pensar el pànic que els entraria als abans citats d'incloure per qüestions d'aritmètica una ministra independentista catalana fent pedagogia en els consells de ministres sobre els possibles beneficis col·lectius de l'autodeterminació de Catalunya.

Una de les qüestions més difícils que hi hagut en l'etapa democràtica ha estat el restabliment de la Generalitat republicana amb el corresponent retorn del president Josep Tarradellas. El llavors president Suárez va dir a Tarradellas quan va tornar de l'exili: "Vostè serà el Molt Honorable President. Perquè de president només n'hi ha un i soc jo mateix." L'altre te-

Que dormin tranquils Felipe i Aznar perquè, des de la Passionària, de comunistes en queden ben pocs

ma difícil va ser la legalització un dissabte de Glòria del Partit Comunista d'Espanya. Va ser possible gràcies a l'audàcia d'Adolfo Suárez i al fet que Santiago Carrillo reunís el comitè central per poder convèncer els seus membres d'allò que havia pactat amb Suárez, que no tocarien la monarquia. Els comunistes van ser legalitzats i es van poder presentar a les eleccions.

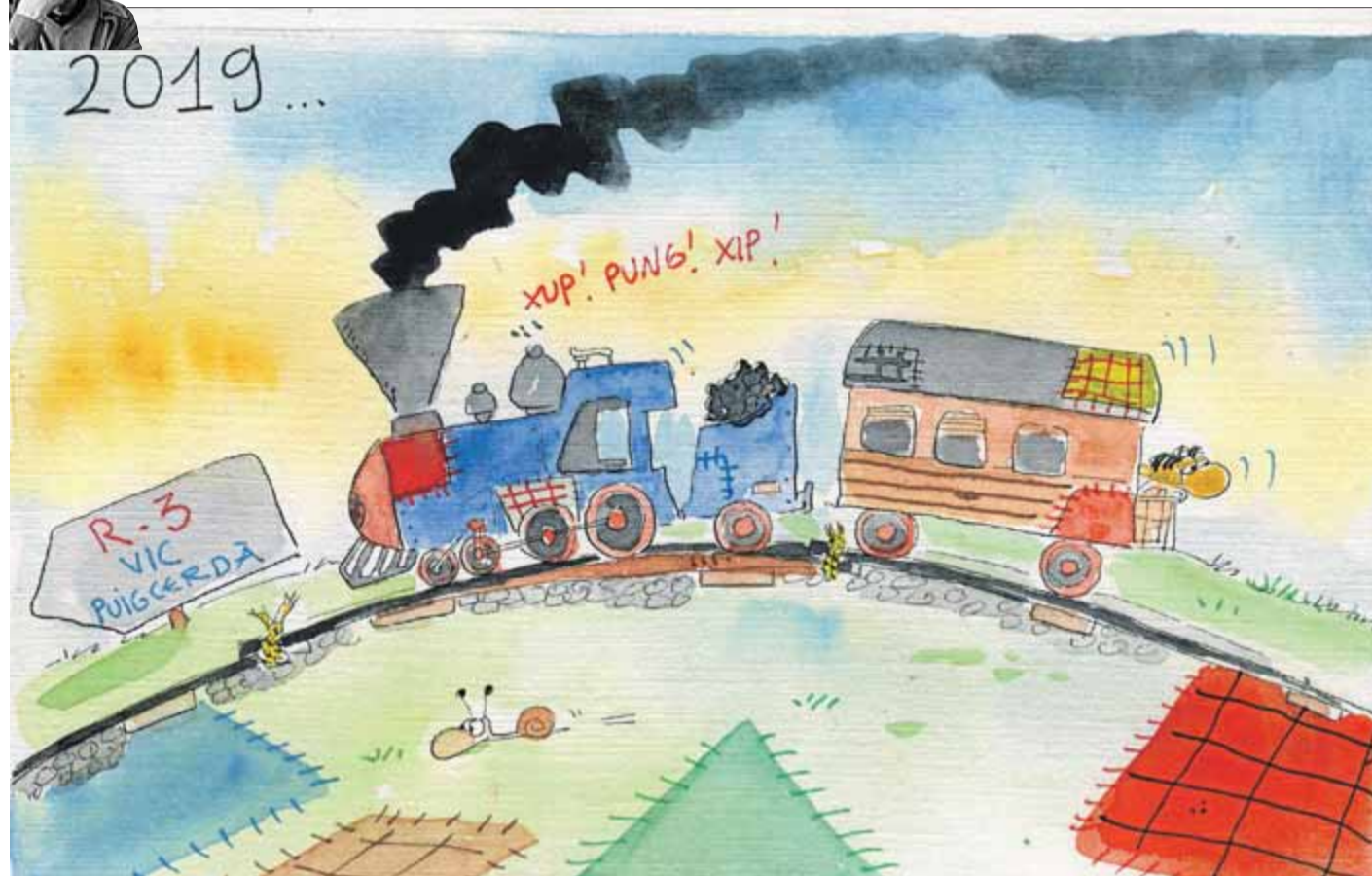
En època de socialistes i comunistes a l'Ajuntament de Barcelona i enmig de forts maldecaps, la ciutat va aconseguir tirar endavant els Jocs Olímpics del 92 gràcies a fer entendre al llavors president del COI, Juan Antonio Samaranch, i bona part de la dreta catalana que els Jocs havien d'estar al servei de la ciutat i no al revés.

Encara que probablement serà per poc temps, socialistes i comunistes hauran d'avenir-se amb ERC perquè s'abstinguin a la investidura i seuran en el mateix Consell de Ministres. José María Aznar, Felipe González i el mateix Pedro Sánchez que dormin tranquils i que no tinguin angoixes perquè en la política des de finals dels vuitanta, quan va morir Dolores Ibárruri –la Passionària–, de comunistes en queden ben pocs.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Antoni Campañà

És un dels pocs fotògrafs que va registrar en pocs dies de diferència els dos bàndols de la Guerra Civil: els vehicles estimbats als barrancs de Portbou pels republicans que fugien cap a França i la desfilada triomfal de les tropes franquistes entrant a cavall per la Diagonal. Els que se n'anaven i els que arribaven. Enmig de la xaranga de botes militars d'una d'aquestes marxes, Antoni Campañà va fixar-se en un membre jove i més de la Falange, desfilant amb pas marcial en un agut contrapicat per sota del nou obelisc de la plaça de Catalunya. Al mateix lloc, va fotografiar al cap de poc un soldat festejant una minyona una migdia calorós, envoltats d'una multitud vagarosa. El misteri de les més de cinc mil fotografies inèdites de la guerra que Campañà va tenir dècades amagades al garatge, dins dues capses vermelles, potser es resol aquí, en aquesta cruïlla vital: haver estat part dels que marxaven i haver-se, al final, quedat; tenir davant dels ulls la vida crua, però haver de suportar sentir dins les imatges el murmuri sibil·lí de la propaganda. En aquelles circumstàncies,

“L'estil gallard dels milicians servirà també per retratar els cadells de Franco

qui és que podia tenir una mirada neta? L'estil gallard que Campañà va imprimir als retrats dels milicians anarquistes, amb aquell to de plata esvaïda i els seus violents contrapicats, servirà també per fotografiar els cadells de Franco, investits de la mateixa grandesa i una idèntica mirada des de sota, subjugada i de genolls. Susan Sontag creia que era cosa dels moralistes exigir que les fotografies parlessin, però matisava que aquesta facultat ja la compleix la descripció que les acompanya: “El peu de foto és la veu que falta, i s'espera que parli a favor de la veritat.” De quina, però? Els editors del lli-

bre *La capsa vermella* (Comanegra), que reproduïx bona part del tresor de Campañà ara recuperat, preveient la complexitat d'interpretació d'un llegat com aquest, es refereixen de manera semblant a “la memòria cristal·litzada que res diu sense explicació”. Perquè no hi ha manera de restaurar la mudeïa de les imatges en un context bel·licós. Tampoc nosaltres som neutrals, si passem per alt que un nen vestit de milicià de la FAI sigui portador d'un missatge d'esperança, tal com apareix retolat al llibre, i un altre que desfila amb els falangistes només pugui ser prova d'un adoctrinament malvat. El testimoni de Campañà potser no aporta elements nous a l'imaginari de la guerra, aquella barreja d'heroisme i atrocitat que ja coneixíem, però és d'un enorme valor per sospesar-ne les capes morals, per revelar la soledat dels refugiats, per veure les cues del pa i les del cine a la mateixa ciutat, per ensenyar per primera vegada el rostre tenebrós del líder d'un dels temuts comitès de control de carreteres, o per descobrir, en fi, que una guerra et fereix per fora i et trenca per dins.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/tst3rr>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

El planeta diu prou

La Cimera pel Clima de Madrid intentarà salvar o decidir com aplicar l'acord contra l'escalfament de París del 2015, que s'havia d'implementar l'1 de gener del 2020. El canvi climàtic és tan evident que no cal insistir en la veracitat dels informes científics alarmants amb què ens bombardeja l'ecologisme cada tardor, durant la preparació de les cimeres pel clima de les Nacions Unides. Perquè cada desembre hi ha una trobada similar des de 1995 i les contradiccions dels estats rics i els intents naïfs dels ecologistes fa dècades que s'hi enfronten. N'he seguit de prop algunes i només un cop cada dècada els estats són capaços d'assolir algun pacte, sempre de mínims, empesos per la fortalesa econòmica de l'Estat convocant. No és el cas d'Espanya i Xile, on s'hauria de concretar l'acord contra el canvi climàtic de París. Aquella entesa internacional s'ha afeblit amb la negativa

“Més enllà dels interessos energètics estatals i ecologistes, i de contradiccions de tots, cal frenar el canvi climàtic

dels EUA de Trump a ratificar-lo i l'excusa de la Xina i l'Índia a prendre mesures locals, emparant-se en el fet que són encara estats emergents tot i ser en el top ten de contaminadors.

Les cimeres de 12 dies, amb 150 estats i altres tantes organitzacions alternatives muntant fòrums simultanis resulten poc efectives i encara menys sostenibles. Els interessos estatals i de

les grans energètiques a mantenir la dependència dels combustibles fòssils són encara fermes, i només la pressió global de societats més conscienciades, com ara l'europea, i dels joves a escala mundial està fent canviar les indústries dels estats desenvolupats. La conscienciació dels consumidors empeny a fabricar contaminant menys i a consumir energies renovables.

Però, en la lluita contra l'escalfament, sempre hem anat fent tard. El protocol de Kyoto de 1997 advertia del canvi climàtic, però no va ser fins al 2015 quan els estats van comprometre's a prendre-hi mesures. L'acord vinculant pretenia mantenir l'escalfament del planeta per sota dels 2° del 2020 al 2030. Ja seria un èxit sortir de la cimera de Madrid amb un compromís de mesures que frenin la pujada de 3,2° de la temperatura mitjana global. Que la jove noruega Greta Thunberg tingui més sort que fins ara l'ONU.

De reüll

Anna Puig

Un buit en el temps

No tenen la sensació de viure en una mena de buit en el temps? Després de diverses setmanes d'una activitat més que intensa, amb les protestes de rebuig a la sentència del Suprem, la campanya electoral estatal...

Vivim uns dies amb el fre de mà posat. I amb totes les mirades fixades en ERC i en la decisió que pugui prendre amb relació a la investidura de Pedro Sánchez. El partit republicà sent l'alè al clatell de tot l'independentisme, amb les seves divisions i subdivisions incloses. És com si tothom estigués contenint la respiració, perquè el que

Es tracta de continuar, o no, amb el capítol que es va començar a escriure l'1-0

acabi fent ERC marcarà les accions futures del sobiranisme. Unirà o separarà, debilitarà o enfortirà. Tampoc ho definiria com un cara o creu però sí que es tracta de continuar, o no, amb el capítol que es va començar a escriure l'1 d'octubre. Una vegada més, però, s'evita la unitat d'acció, i anem arrossegant retrets i maliances del passat. Uns i altres.

I com acabarà tot plegat? Doncs malament si és dona suport al PSOE sense un compromís clar, escrit i encarrilat de diàleg polític, de tu a tu, i sense línies vermelles –cosa que ara mateix sona a ciència-ficció. I també malament si es torna a bloquejar la política espanyola i no es crea un govern. Perquè no és bo no tenir un interlocutor oficial i perquè, evidentment, ens culpabilitzaran de tots els seus mals. Resultat? El termòmetre de la catalanofòbia pujarà encara un parell de graus més. I si ara la calor ja és asfixiant...

Les cares de la notícia

PORTAVELU DE RIUADA SOLIDÀRIA

Anna March

Més solidaritat

Que Catalunya és un país solidari s'ha demostrat en moltes ocasions, com ara cada cop que se celebra La Marató. Però també quan hi ha desgràcies com la llevatada que va desbordar el Francolí a l'octubre. La societat es va organitzar i aquesta entitat i la seva feina en són una mostra.

INVESTIGADOR DEL CENTRE EN CANVI CLIMÀTIC (URV)

Javier Sigró

Ciència pel medi ambient

Tot i que de les cimeres com les que comencen avui a Madrid en surti un acord, les mesures que es preguin tardarien anys a revertir, si és que poden, els efectes del canvi climàtic. Per això és tan necessària la feina dels científics que treballen per mitigar-ne els efectes.

ENTRENADOR DE L'ESPANYOL

Pablo Machín

Situació complexa

Quan les coses no van bé el més fàcil és carregar les culpes sobre l'entrenador quan hi ha uns jugadors, un director esportiu, uns directius... i tots són culpables de la mala situació de l'Espanyol en la lliga. Ara, també és cert que Machín no ha estat el revulsiu que s'esperava.

EDITORIAL

L'emergència climàtica és una realitat

La nova Comissió Europea liderada per Ursula von der Leyen s'ha estrenat amb un contundent compromís públic amb la lluita contra el canvi climàtic. I el Parlament Europeu ha aprovat per àmplia majoria la declaració d'emergència climàtica per a Europa. Si bé és cert que la declaració per si sola no té efectes pràctics no es pot negar la fita històrica que suposa. En espera que la comissió presenti les mesures incloses en el Pacte Verd Europeu, no es pot negar que Europa mou fitxa fixant l'objectiu de limitar l'escalfament global a 1,5 graus. I és evident que la iniciativa europea tindrà influència en la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic 2019 (COP25), que s'encetarà avui a Madrid i que arriba amb els acords de París signats el 2015 a punt d'entrar en vigor.

L'ONU ja alerta del desastre climàtic que pot esdevenir a aquest ritme a finals de l'actual segle, o abans. I és preocupant que importants potències estiguin liderades per negacionistes climàtics com ara Trump als EUA i Bolsonaro al Brasil. Una creixuda d'entre 3 i 5 graus de la temperatura global tindrà conseqüències catastròfiques mundials amb pujades del nivell del mar i l'alteració dels ecosistemes que afectarà també Catalunya i situa un 75% de la península Ibèrica en perill de desertització. La crisi climàtica és una realitat palpable. L'informe anual de l'Organització Meteorològica Mundial mostra un rècord històric dels nivells de contaminació per CO₂ del planeta. Evitar un desastre global obliga, doncs, a fermes compromisos conjunts a escala mundial que no poden ser ni estètics ni individuals sinó de coordinació d'accions guiades científicament que han d'incloure un veritable canvi dels actuals sistemes productius i de consum.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Vaga de fam

Sánchez i Turull comencen un dejuni indefinit contra la inacció del TC. S'han desatès ja vuit recursos d'empara per evitar que s'elevi el cas a la justícia europea.

10
anys

Tensió en el tripartit

La reforma de l'impost de successions es converteix, després de la llei d'educació de Catalunya (LEC), en un motiu de dissensió en el tripartit.

20
anys

El gest d'HB

HB decideix participar en les concentracions convocades pel lehendakari Ibarretxe en favor de la pau i del manteniment de la treva d'ETA.

Full de ruta

Jaume Vidal

El còmic patrimonial

Construir un relat del que ha estat el còmic a Catalunya no s'ha fet mai. En part perquè els diferents nuclis que formen part d'aquesta història han estat molt allunyats conceptualment. D'entrada hem de partir no només del fet en català, si no ens trobaríem que el còmic català gairebé només ha estat satíric, d'una banda, i infantil, d'una altra banda. Abans de la Guerra Civil amb publicacions com ara l'*Esquella de la Torratxa* i *Cucut!*, per al món adult, i *En Patufet*, per als infants, per citar-ne uns exemples representatius. Ja després de la guerra, però en temps de dictadura, *Cavall Fort* i *L'Infantil/Tretzevents*. Però, a aquest relat, caldria integrar-hi el *TBO*, que a banda d'uns pocs números en català va ser sempre publicat en castellà, adreçat a tot l'Estat però amb un contingut d'idiosincràsia catalana perquè el *TBO* es feia a Catalunya i amb autors catalans o molt lligats a Catalunya. En aquest sentit un relat sobre el còmic en català haurà de

La iniciativa del Departament de Cultura de constituir la Comissió del Còmic i la Il·lustració permetrà crear un relat i preservar el patrimoni del còmic del país

tenir en compte el que s'ha publicat en castellà perquè Catalunya ha estat en el marc de l'Estat una potència de la historieta. L'Editorial Bruguera podria considerar-se la primera indústria cultural de tot l'Estat. Però aquest relat editorial s'ha de fonamentar en la gran potència creativa que ha estat Catalunya, que no només ha mirat el mercat interior amb moviments com ara l'*underground*, la línia clara i el manga, que ha adaptat a la visió pròpia corrents internacionals, sinó que també ha alimentat el mercat europeu i americà amb històries de consum per a adolescents, superherois i novel·la gràfica.

Construir un relat coherent de país, fomentar l'adquisició d'obra i impedir que llegats i col·leccions vagin a parar a fora de Catalunya són tres de les funcions que tindrà a partir d'ara la Comissió del Còmic i la Il·lustració, formada per experts i institucions i promoguda des del Departament de Cultura. Per fi una atenció seriosa des de les institucions per defensar i divulgar el patrimoni en un camp en què hem excel·lit.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista

De Ginestar al món

Coincidint amb el seu vuitantè aniversari, el professor d'economia ecològica (UAB) i activista mundial de l'ecologia política, Joan Martínez-Alier, oriünd de Ginestar (Ribera d'Ebre), nascut a Barcelona el 1939, ha tingut la bona idea de publicar les seves memòries, que ha titulat *Demà serà un altre dia*, i un subtítol que és tot un programa d'acció: *Una vida fent economia ecològica i ecologia política*. Un text dens, viscut –molt informat, per tant–, de gairebé 400 pàgines, que acaba de publicar l'editorial Icaria a la col·lecció Antrazyt, on aquest autor ja havia publicat *El ecologisme de los pobres*.

CAL DIR DE SEGUIDA que aquestes pàgines són un memoràndum complet i apassionant d'un noi de la postguerra espanyola que, des del Ginestar familiar –davant de Miravet, amb el pare Ebre per entremig–, estudia economia a la Universitat de Barcelona, en el moment en què el franquisme estableix el pla d'estabilització (1956-1961), que s'involucra –sense pertànyer al PSUC– en el moviment contra la dictadura, que després se'n va a Andalusia a estudiar en directe què ha passat amb la

forma agrària sempre pendent, que amplia coneixements sobre economia agrària a Anglaterra i als EUA, que comprovarà les realitats humanes del pati del darre d'aquesta potència (Cuba, el Perú, l'Equador, el Brasil), que el 1973/74 treballa a l'editorial Ruedo Ibérico, a París, i que retorna a Catalunya, on fa classes a la UAB, introduint l'economia ecològica (tan menyspreada pels gurus governamentals i fins i tot per les esquerres anti-franquistes), alhora que funda l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals (ICTA), la revista *Ecología Política* i la Societat Internacional d'Economia Ecològica i codirigeix, els últims anys, l'*Atlas de Justicia Ambiental*, un aplec monumental de dades sobre atemptats ecològics arreu del món i els combats populars per aturar-los.

TOTA AQUESTA ACTIVITAT professoral i de recerca s'ha vist complementada amb viatges arreu del món, amb contactes continuats amb els pobles indígenes i amb el món acadèmic i polític, motiu pel qual Martínez-Alier deu ser, segurament, un dels nostres ecologistes que ha viatjat més. En l'àmbit espanyol, la seva crítica a

la Transició política (1975-1980) no té pèrdua, i d'allí creu que arrenca l'actual revolta catalana. Pel que fa a la terra d'origen, sent "nostàlgia de l'Ebre". No em sorprèn: la seva família –i ell mateix quan ha pogut– sempre ha defensat el riu, contra les nuclears, les químiques, els transvasaments i els pantans, com el que als anys seixanta el president d'Hydroelèctrica de Catalunya, Duran Farell, havia projectat aigües amunt de Xerta (prop de Ginestar), i que si no es va realitzar és perquè la família –amb la seva mare, Joana, i els seus germans, Antoni i Mercè– va fer una valenta oposició, salvant terres pròpies i de molts altres.

ELL VA SER, el 1980, qui em va presentar el gran economista romanès Georgescu-Roegen, que venia a fer unes conferències sobre "decreixement" a la UAB. Vaig fer-li algunes entrevistes per a l'Avui i la revista *Ciència*. Els altres diaris: "no sap, no contesta, no publica". Ara en parla tothom. Georgescu i el noi de Ginestar ja en parlaven als anys setanta, quan ningú els feia cas. I era la base per aturar la crisi climàtica.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La Trobada de Voluntariat en l'Àmbit Oncològic celebra 15 anys!

■ Durant aquests anys, des de la Federació Catalana d'Entitats contra el Càncer, Fecec, hem ofert aquest espai per fomentar el nexa d'unió entre tots els voluntaris que col·laboren en aquest àmbit arreu de Catalunya, i per reconèixer i agrair la seva tasca solidària.

La raó de ser de les entitats de lluita contra el càncer és oferir programes de suport a pacients i familiars de càncer. En aquest aspecte, el voluntariat és essencial des de diferents vessants: l'acompanyament en domicilis o hospitals, el testimonial, o el de suport en activitats de divulgació i prevenció i de participació en òrgans de govern.

En el dia d'avui, ja hi ha prop de 5.000 voluntaris d'aquest àmbit a Catalunya

i els volem donar les gràcies. La Fecec continuarà treballant per oferir formació i espais de trobada. Esperem continuar celebrant més trobades tots plegats!

RAMON MARIA MIRALLES PI,
president de la Fecec
Barcelona

Conducció responsable

■ No puc entendre com bona part dels conductors/es d'autobús de la ciutat de Barcelona condueixen com si transportessin matalassos en lloc de persones, quan la gran majoria dels passatgers són gent gran i amb problemes de mobilitat. Després d'un viatge d'aquestes característiques, en el millor dels casos surts marejada com una baldufa. Però també pot passar que la porta es tanqui abans que hagi acabat de baixar de l'autobús o que caiguis amb tanta mala fortuna que et trenquis

el maluc. Senyors conductors sense frens, sou els responsables últims d'un servei públic pel qual paguem molts diners. Només us demano una mica d'educació i respecte per la gent que transporteu. Òbviament, aquest missatge no s'adreça als que us preocupeu pel benestar dels usuaris, actitud que us agraeixo infinitament.

NÚRIA ESTRELLA VIDIELLA
Barcelona

I tant que en són!

■ De presos polítics i exiliats polítics, en són sense cap mena de dubte. Avui he sentit i he llegit que el PSOE i el PP catalans estan movent fils per intentar aconseguir (qui es vol jugar un pèsol que ho aconseguiran?) que a TV3 i a Catalunya Ràdio quedi prohibit *in aeternum* dir les expressions "presos polítics" i "exiliats polítics". Caldria prendre aquestes mesures dignes de Corea

del Nord, Turquia, la Xina i altres països models (?) de democràcia si no en fossin realment, de presos polítics? A mi em sembla que no caldria. Si ho fan és perquè, prohibint emprar aquestes expressions ara als mitjans públics, després als privats i finalment on calgui i com calgui, tenen l'esperança que la gent els vagi oblidant com a tals, i tothom acabi, com en els negres temps no tan llunyans, adoptant aquell pensament de: "si són a la presó, és que alguna cosa deuen haver fet", no ens hi posem, no sigui que... Presos polítics?, ho diguin o no ho diguin segons quins mitjans, o tots els mitjans, en són i en seran mentre no siguin lliures. Ah!, i quan siguin lliures, per sempre més hauran estat presos polítics i qui sigui on sigui i quan sigui ho hauria de poder dir (en un país normal, és clar).

AGUSTÍ VILELLA GUASCH
Cambrils (Baix Camp)

La frase del dia

“Recordem que Batet va decidir emmordassar, arbitràriament, quatre càrrecs electes catalans fent la feina bruta a Marchena”

Josep Rull, PRES POLÍTIC I EXDIPUTAT AL CONGRÉS DELS DIPUTATS

Tribuna

Xavi Oca. Militant de Poble Lliure

Objectius polítics concrets

La reacció popular a la sentència del judici contra l'independentisme català ha deixat clara la capacitat d'organització i mobilització d'un poble que, dia rere dia, a còpia de bastonades, abusos i humiliacions, pren més i més consciència. Les grans demostracions de les darreres setmanes i la diversificació d'aquestes han agafat de nou de sorpresa no tan sols l'aparell repressiu de l'Estat i els seus valedors polítics i mediàtics, sinó també aquells qui des de posicions pretesament sobiranistes han estat dos anys actuant com a agents desmobilitzadors.

'EPPUR, SI MUOVE'... i cada dia som més i més les persones que compartim dues tesis fonamentals: que tan sols una república catalana independent ens pot garantir un marc de justícia i democràcia on desenvolupar-nos col·lectivament i com a ciutadans lliures, i que l'única via a la República, a la independència, és la ruptura democràtica respecte a l'Estat hereu i portador de les essències víriques del franquisme; ja que l'única (contra-)reforma que preveuen els poders fàctics de l'Estat espanyol és la involució autoritària. La força d'un poble en marxa ha forçat fins i tot les forces polítiques independentistes a tractar de superar les praxis partidistes i convocar-se, a través del Consell per la República, a una primera Assemblea d'Electes, que caldrà anar dotant de contingut en termes de bastir una nova legitimitat republicana el màxim de representativa de les aspiracions populars. Però, malgrat això, aquestes forces segueixen essent incapaces de fixar i desplegar una estratègia unitària de ruptura.

AQUESTA MANCANÇA contamina més enllà de les institucions, i afecta directament el conjunt del moviment, ja que la mobilització popular tan sols és sostenible i efectiva quan respon a uns objectius polítics comuns i concrets, objectius que han de ser assumits i compartits, perquè esdevinguin la guia d'acció de la totalitat dels agents polítics i socials de l'independentisme.

SENSE UN PROGRAMA concret, explícit i mesurable, i sense l'acord d'actuar de manera coordinada, al carrer i a les institucions per aconseguir-ne l'aplicació, la mobilització esdevé una simple vàlvula d'escapament momentani de la indignació popular. Per molt espectaculars i participatives que siguin les *performances*, per molt gran que sigui la fermesa contra la repressió i la brutalitat policial, hi ha un element clau sense el qual el moviment perd capacitat transformadora: la necessitat de saber, fixar, acordar, què es vol aconseguir amb un determinat període mobilitzador, i el conveniment del conjunt d'actors de no aturar-se fins a aconseguir-ho.

DIVERSES VEUS de l'independentisme i el moviment republicà vam formular les passades setmanes una proposta programàtica per al moviment en l'actual fase: la pacificació, entesa com la retirada de les forces d'ocupació i la democratització dels Mossos d'Esquadra; l'amnistia, entesa com l'alliberament de tots els presos polítics i el tancament de totes les causes judicials contra l'independentisme, i l'autodeterminació, arrencant a l'Estat el compromís per al seu exercici i l'aplicació dels resultats del referèndum. Malauradament, no tan sols aquest programa no ha estat assumit *de facto* i en la praxi per algunes de les forces polítiques independentistes, sinó que ni tan sols s'han molestat a fer una contraproposta, si és que el consideraven maximalista. Han passat 15 dies de les eleccions espanyoles i, de nou, el neoautonomisme ens castiga amb vaguetats i arracona les demandes concretes, mentre els seus propagandistes fan una crida a la resignació, moviment plegats i subtilment els fils de la desmobilització.

EL TSUNAMI DEMOCRÀTIC, les bases de l'ANC i dels CDR, el Picnic per la República i les desenes d'iniciatives en l'àmbit local són la demostració evident tant del nivell de consciència política i la potencialitat transformadora del nostre moviment com d'una realitat sistemàticament tergiversada: que el moviment republicà creix i s'enforteix quan es confronta a un règim corrupte, autoritari i decadent, incapaç de donar respostes a les demandes i necessitats de la ciutadania i de les nacions ocupades, quan denuncia i afebleix els oligarques de l'Íbex 35, i quan es contraposa al feixisme rampant promogut per la dictadura financero-mediàtica.

AQUESTA CONFRONTACIÓ, més enllà de les formes, ha de fer-se palesa tant en el desplegament de polítiques al servei de la majoria i la denúncia de les limitacions de la institucionalitat actual com en un programa de ruptura compartit entre el poble mobilitzat, els seus agents socials i els representants polítics. És en la concreció d'objectius on podrem superar tant els mantes del processisme com les temptacions autonomistes o l'esterilitat del purisme ideològic. I a falta d'arguments que ens diguin el contrari, o de propostes diferents però concretes que es puguin posar damunt la taula, insistim en la necessitat d'un pla d'acció coordinat amb l'objectiu d'assolir les tres fites abans citades: pau, amnistia i autodeterminació. Pla que hauria de regir el desplegament de les futures mobilitzacions, l'actuació dins de les institucions monàrquiques actuals i la construcció d'una nova institucionalitat republicana.

ALLÒ QUE DISTINGEIX una revolució d'una bullanga no és l'espectacularitat de les accions o la bellesa de les proclames, sinó la seva capacitat transformadora real: en una revolució s'assoleixen fites concretes que modifiquen de manera significativa l'estat de les coses, en una bullanga acostuma a fer-se bona la dita shakespeariana... molt soroll per no res!

De set en set

Anna Carreras

Buidor

Il·lusions fugaces, utopies sense concreció, nul·litat d'estímuls. La buidor existencial et malpren les forces,

l'empenta i les ganes de menjar-te el món que t'havien caracteritzat durant lustres. I ho fa sense avisar, com un tumor. De sobte et vessa la llàgrima a la mateixa velocitat amb què el mestral decapita fulles d'arbre. Tot arriba junt, diuen els grans. Doncs quina putada, penes. Et saps fort, però ets conscient dels límits innegables d'aquesta presumpta fortalesa. Mires al teu voltant i exageres: tot et sembla postapocalíptic, decadent irreversible. De vegades, al vespre, mires els ulls d'un gat i t'hi reconeixes. La petita espurna que fa que no t'esfondris com un castell de cartes mal muntat. Hi ha dies en què el vent et colpeja la cara i preferiries quedar-te allà, palplantat enmig del no-res, i tornar-te estàtua de sal. O de guix. El tedi t'acompanya des que et lleves, amb penes i treballs, fins que demanes a Morfeu que se t'emporti unes hores sense fer-se pregar gaire. De nit, tornen els malsons que havies abandonat en un marge inconcret de muntanya a l'edat de set anys. Mig somnàmbul pel pasadís, deambules cap a la cuina, prepares una cafetera i et cremes la mà. Notes que estàs viu, viu i amb una cremada lletja al tou de la mà. Respira. Has après a respirar. N'has hagut d'aprendre. Obres la finestra del menjador i plou a bots i barrals. Fa un fred de massos. Ester-nudes i estosesgues de manera sincopada. La vida deu ser això: una cremada, un esternut i un estosseca a primera hora d'un matí d'hivern.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Torra recorda als Mossos que han de garantir drets

El president recorda en el 25è aniversari del cos que és el garant de drets i llibertats ciutadanes

Els alcaldes es manifestaran contra la sentència

Un centenar de càrrecs locals faran dijous una marxa a Barcelona contra la condemna a presó

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La repetició de Batet examina la tensió PSOE-ERC

PRIMER • La dirigent del PSC no necessita el vot dels de Rufián per repetir en la presidència del Congrés igual que va passar al maig, però el seu càrrec es tria abans de la cita clau de demà **FORA** • Cruz cau al Senat en favor de la jutgessa Pilar Llop **DRETA** • El PP i Cs donen una vicepresidència als ultres de Vox

David Portabella
MADRID

La reelecció de Meritxell Batet com a presidenta del Congrés serà un primer termòmetre de la tensió negociadora entre el PSOE i ERC estant a les portes que Pedro Sánchez resolgui si es pot llançar a una investidura abans del Nadal, com és el seu desig, o bé ha d'esperar al gener. L'aposta de Sánchez de col·locar dos catalans al Congrés i al Senat –amb el filòsof Manuel Cruz com a pla B de l'operació Miquel Iceta– decau i Cruz ja no repetirà: l'executiva del PSOE ratificarà avui Batet al Congrés i farà que la jutgessa especialitzada en violència de gènere Pilar Llop presideixi ara el Senat. Si bé Batet ja va ser elegida el 21 de maig sense cap vot independentista ni d'ERC ni de JxCat –amb els presos polítics ocupant aquell dia el seu escó–, ara tampoc no necessita el sí dels de Gabriel Rufián ni els de Laura Borràs i en té prou a esperar a sortir per majoria simple en segona votació com aleshores. El calendari, però, ha fet que la votació de Batet arribi al migdia i només hores abans de la reunió de la tarda dels negociadors del PSOE amb els d'ERC, així que qualsevol gest al ple so-

JxCat, pendent de la divisió del grup mixt més caòtic

La composició del futur grup mixt al Congrés espanta fins i tot aquelles veus que són més propenses a cantar les bondats plurinacionals de l'Estat. Quan es va iniciar la primera legislatura de Rajoy el 2011, el mixt estava habitat per 17 diputats de sis partits i el Congrés creia haver tocat un sostre. Però les urnes del 10 de novembre han deixat el grup mixt més caòtic de la democràcia: 21 diputats de deu partits en un heterogeni espai que va de JxCat a Terol Existeix i Navarra Suma.

Malgrat que el Congrés sovint ha estat flexible amb la norma, *a priori* els habitants del grup mixt del Congrés són aquells partits que no han arribat als 15 escons o al 5% del vot estatal o al 15% en totes les circumscripcions on es presenten. El primer cas és JxCat, que viurà una vegada més la paradoxa de no poder tenir grup propi amb 8 escons quan el PNB (6) i EH Bildu (5) el tindran amb menys escons.

A més de JxCat, amb 8 dels 21 escons, el mixt es completa amb Mireia Vehí i

Albert Botran, de la CUP (2); Íñigo Errejón, de Més País (2); Coalició Canària (2); Navarra Suma (2); Compromís (1); el BNG (1); Foro Astúries (1); el Partit Regionalista de Cantàbria (1), i Terol Existeix (1).

Per no perdre tants diners però sobretot per no quedar sense temps d'intervenció, al Congrés s'estudiarà la possibilitat de dividir el mixt per primera vegada en dos subgrups: un d'independentista (amb JxCat, la CUP i BNG) i un altre de regionalista amb la resta.

bre Batet servirà per mesurar la temperatura real i actualitzada de les possibilitats de Sánchez.

El Congrés nascut amb la catorzena legislatura

Batet permetrà, com al maig, totes les fórmules per als acataments

tindrà l'al·licient de veure de nou Agustín Zamarrón com a president de la mesa d'edat després que la seva llarga barba –a imatge d'un calc contemporani de Ramón María del Valle-Inclán– i el seu verb captivesin l'audiència. Aquell dia

el comú Jaume Asens i Josep Rull eren els primers a riure pel semblant del metge i veterà diputat socialista de 73 anys amb Valle-Inclán i encara més quan va deixar frases com ara la de “portar la sacra urna” fins a l'escó de Pablo Echenique o la d’*“Agilicen el paso, que están creando un trombo de difícil solución en el caso”* durant les votacions per elegir la mesa.

Zamarrón i Rosique

Al costat de Zamarrón a la mesa d'edat hi repetirà com a més jove la diputada d'ERC Marta Rosique, de 23 anys, que al maig obria la sessió llegint els noms dels electes amb una este-

lada i el lema *Acció antifeixista. Països Catalans* a la samarreta el dia que Vox hi irrompia amb 24 diputats (ara el partit ultradretà de Santiago Abascal en té 52). Zamarrón pilotarà la sessió fins a l'elecció de Batet, que no arribarà als 176 vots exigits en primera votació i que en podria tenir prou amb els 165 vots que sumen el PSOE (120), Podem (35), el PNB (6), Més País (2), el PRC (1) i Terol Existeix (1) perquè es dona per fet que l'independentisme no votaria que sí a una presidenta alternativa del PP, com ara Ana Pastor, que aspiraria a poder tenir només els 153 vots que sumen el PP

(89), Vox (52), Cs (10) i Navarra Suma (2).

Acataments sota sospita

El primer repte de Batet serà escoltar el clam del PP, de Vox i de Cs contra les fórmules d'acatament que utilitzaran diputats d'ERC, JxCat i la CUP. Al maig, Oriol Junqueras, Jordi Sánchez, Jordi Turull i Josep Rull van fer el seu acatament “com a pres polític”, evocant l'1-O i “per imperatiu legal” en-

mig de les puntades de peu i de mans dels de Vox a l'escó intentant fer-los inaudibles. Batet ja els va recordar, al PP, Cs i Vox, la jurisprudència del Tribunal Constitucional amb la sentència 119/1990 i es disposa a acceptar demà tota fórmula que no sigui condicional. És a dir, que serà possible acatar amb al·lusions als presos polítics i a la República catalana, però no s'acceptaria una frase condicional com ara dir

L'APUNT Sí, negociar

Joan Rueda

El moviment independentista majoritari ha defensat sempre, sempre, que l'única solució al conflicte polític és la negociació política. Fins i tot quan l'unilateralisme de l'Estat, liderat pel govern immobilista de Mariano Rajoy, va dur l'executiu de Carles Puigdemont a tirar endavant el referèndum de l'1-O, la mà estava estesa. El dia abans de l'1-O encara es va oferir a aturar-lo

si s'obrien converses. Ara, obligats per les circumstàncies, òbviament, el PSOE sembla disposat a parlar-ne. No sabem ben bé si va del cert perquè mentrestant fa que advocats de l'Estat i fiscals incrementin la repressió, fet que ho dificulta tot. Però, tot i així, aquesta és l'única via i ERC i Junts per Catalunya, amb tots els riscos que té, estan obligats a explorar-la.

Rajoy diu que hauria aplicat el 155 encara que s'haguessin convocat eleccions

■ L'exconseller Santi Vila sosté que o bé menteix Rajoy o bé els ministres que, abans de la DUI, a ell li asseguraven que no hi hauria 155 si hi havia comicis

Meritxell Batet saludava divendres el primer visitant al Congrés en la jornada anual de portes obertes ■ ZUPI / EFE

Redacció
BARCELONA

L'expresident espanyol, el popular Mariano Rajoy, assegura en el llibre *Una España mejor*, que acaba de publicar, que hauria aplicat l'article 155 de la Constitució encara que Puigdemont hagués decidit convocar eleccions catalanes i renunciar a la declaració d'independència.

Justifica que no hauria fet marxa enrere en la intervenció de la Generalitat perquè, malgrat que Puigdemont hagués convocat eleccions, segons ell, la independència ja estava declarada, en referència a la declaració del dia 10 d'octubre que el mateix Puigdemont va deixar en suspens en una última crida al diàleg amb l'Estat: "Abans d'arribar a aplicar aquell precepte constitucional ens havíem carregat de raons i aquestes no desapareixien pel fet que Puigdemont convoqués eleccions; la independència continuava declarada", escriu Rajoy al llibre, segons avança *El Confidencial*.

Per Vila, algú mentia

L'exconseller de Cultura del govern de Puigdemont, Santi Vila, protagonista de contactes aquell octubre amb el govern de Rajoy, considera que o bé Rajoy menteix o aleshores van mentir-li altres membres del govern del PP: "Si això que comenta Rajoy és així, es confirma que el president Puigdemont deia la veritat i que a mi m'enganyaven". De fet, Vila defensava dissabte a la nit al programa FAQs de TV3 que ministres amb els quals ell

Rajoy i Puigdemont abans de reunir-se a La Moncloa l'abril del 2016 ■ ACN

tenia contacte li asseguren que el 155 no s'aplicaria si es convocaven eleccions al Parlament i, per tant, es tornava al marc estatutari: "Si jo ensenyés el telèfon i els missatges de ministres del govern de Rajoy, més d'un es posaria vermell. A partir d'aquí es dibuixen dos escenaris: o a Rajoy li creix el nas, o bé aquests ministres actuen donant la seva opinió."

De fet, durant els dies previs al 27-O i sobretot el dia que Puigdemont havia convocat els mitjans per anunciar les eleccions i, finalment, hi va renunciar, diversos líders polítics relacionats amb la negociació afirmaven que la proposta que hi havia sobre la taula era que Puigdemont convocava a les urnes en

comptes de ratificar la DUI a canvi que el govern espanyol no intervingués l'autogovern amb el 155. Era la proposta de mediació del lehendakari Urkullu i ho sostenien dirigents del PSC, però també el líder popular català Xavier García Albiol.

Sense garanties

El que també sembla confirmar Rajoy al seu llibre és la versió de Puigdemont segons la qual el govern espanyol no li va oferir garanties certes que si convocava eleccions es retiraria el 155. Així, davant la condició que li posava el president català per convocar eleccions en comptes d'optar per la declaració, Rajoy escriu que va pensar: "Ja hi tornem." De

fet, Rajoy explica que no s'havia trobat mai en la seva carrera política una persona tan decidida a desobeir la legalitat espanyola. En una reunió secreta l'11 de gener del 2017 a La Moncloa, Rajoy va preguntar a Puigdemont si realment creia que autoritzaria el referèndum: "Encara avui em deixa perplex la seva resposta: «No l'autoritzaràs perquè, a més, no pots.» No feia broma [...] Davant d'aquell desvergonyiment, com podia fer entrar en raó qui deliberadament havia decidit ignorar la realitat i la llei? Com argumentar contra aquell tancament obstinat? Allò era nou per a mi a pesar dels gairebé 40 anys que feia que estava en el món de la política." ■

que s'acata "si els presos són posats en llibertat", per posar un exemple. Batet, això sí, va acabar obeint el jutge Manuel Marchena i suspentent els diputats presos polítics.

El PSOE tem que l'extrema dreta de Vox tindrà una vicepresidència del Congrés gràcies al PP i Cs. Per assegurar-se l'accés a la mesa del Congrés n'hi ha prou amb 71 diputats (70 és la cinquena part dels 350 escons i amb un de

més és suficient) i Vox manté que els seus 52 escons li donen dret a un vicepresident —que podria moderar un debat si Batet i els altres vicepresidents s'absenten— i Santiago Abascal ja ha amenaçat les comunitats de Madrid i d'Andalusia amb la represàlia de deixar-les sense pressupostos si el PP i Cs no voten Vox a la mesa. El PSOE ha ofert a Cs un lloc a la mesa que no li pertoca si barra el pas a Vox. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra recorda als Mossos el seu rol garant de drets i llibertats

El president demana al cos que sigui punta de llança per “deixar enrere comportaments dels segles XIX i XX” ■ Celebra els 25 anys de l’inici d’un desplegament que va substituir “una presència imposada”

El president, Quim Torra, passant revista a la formació de gala dels Mossos d'Esquadra, ahir a Vic ■ ACN

Emili Bella
VIC

El president de la Generalitat, Quim Torra, va recordar ahir als Mossos d'Esquadra el seu paper com a policia democràtica garant de drets i llibertats i els va demanar que siguin punta de llança per deixar enrere “maneres de fer i comportaments dels segles XIX i XX”. Ho va dir en el marc del 25è aniversari

de l'inici del desplegament del cos, que va tenir lloc l'1 de desembre del 1994 a Osona. “Sempre cal situar per damunt de tot de la nostra actuació les llibertats civils i democràtiques, valors dels quals vosaltres sou els garants, una policia al costat del poble al qual serveix. No hi ha policia democràtica que no serveixi per damunt de tot els interessos i les voluntats dels seus ciutadans”, va defensar Torra

al Cinema Vigatà de la capital osonenca. El cap de govern també va tenir un record per als presos polítics –entre els quals hi ha l'anterior titular d'Interior, Quim Forn–, fet que va suscitar aplaudiments.

A fora, unes desenes de persones convocades pel Comitè de Defensa de la República de Vic exigien la dimissió del conseller actual, Miquel Buch –“Tor-

ra, pren-li la porra”–, i acusaven el govern de ser conivent amb la “brutalitat policial” posterior a la sentència del Tribunal Suprem sobre l'1-O.

Sallent i el diàleg

En presència de diversos exconsellers del ram i de representants de cossos i forces de seguretat de l'Estat, el president va observar que el desplegament va servir per “deixar enre-

re una presència imposada d'altres temps”, un discurs molt diferent del que, prèviament, el comissari en cap, Eduard Sallent, va recordar que va pronunciar fa 25 anys l'aleshores consellera de Governació, Maria Eugènia Cuenca, per agrair als cossos espanyols la feina feta, haver “deixat un llistó molt alt” i instar els Mossos a assolir “com a mínim el mateix servei”. Sallent no es va

estar de subratllar que el desplegament va ser conseqüència d'un acord entre l'Estat i la Generalitat del 17 d'octubre del 1994, “fruit del diàleg entre les institucions, la confiança mútua, la generositat d'uns i altres i la responsabilitat en l'assumpció de les competències en seguretat pública”.

En el discurs de Buch hi havia menys missatges entre línies. El conseller va insistir en la necessitat d'impulsar una llei d'ordenació del sistema de policia que unifiqui les dues lleis actuals dels Mossos i les policies locals i, juntament amb la d'ordenació del sistema de seguretat pública, constitueixin “un bloc normatiu de referèn-

La frase

“No hi ha policia democràtica que no serveixi per damunt de tot les voluntats dels seus ciutadans”

Quim Torra

PRESIDENT DE LA GENERALITAT

cia en la seguretat a Catalunya, un projecte que requereix una mentalitat oberta, de gran angular, d'aproximació holística”.

En el mateix acte es va lliurar una insígnia commemorativa a l'inspector de la Unitat Comarcal d'Osona el 1994, Domènec Aguilar, i a la sotsinspectora en cap en funcions de l'Àrea Bàsica Policial Osona, Elisabet Graell, així com als mossos que han prestat servei de manera ininterrompuda al llarg d'aquests 25 anys Mireia Prades, Joan Fayos, Jordi Font i Manel Rodríguez. ■

#Meridiana resisteix vol arribar al 50è dia de tall

Redacció
BARCELONA

El col·lectiu #Meridiana resisteix pretén tallar avui aquesta via d'entrada a la ciutat de Barcelona per cinquantè dia consecutiu des que van posar en marxa aquesta protesta arran de la sentència del procés. Els veïns han tallat la via

completament, o passant de manera molt lenta pels passos de vianants, cada dia entre les vuit i les deu del vespre, tot i que des del desallotjament dels joves que acampaven a la pla Urquinaona la presència policial s'ha incrementat notablement i hi ha hagut força identificacions i algun ferit, tant per cops de

la policia com per atropellaments.

Ahir, els veïns van tallar puntualment la via, a les vuit, per iniciar tot seguit una assemblea per debatre les accions futures. Els Mossos d'Esquadra van fer acte de presència com cada nit i van pressionar perquè el tall s'acabés puntualment a les 10. ■

Una de les pancartes al terra de l'avinguda Meridiana ■ #MERIDIANARESISTEIX AL TELEGRAM

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El món local fa una crida a mobilitzar-se contra la sentència

■ Els batlles sortiran des de la plaça Sant Jaume i aniran fins a la Delegació del Govern de l'Estat ■ La manifestació serà dijous

Elena Ferran
BARCELONA

Una resposta visible i contundent del món local per defensar els empresonats i imputats arran de la sentència del procés. "Vam ser clau per al referèndum i no pot ser que no reaccionem davant una sentència injusta", assegura Andreu Bosch, alcalde de Teià i un dels impulsors de la iniciativa que ja es va proposar a l'Associació de Municipis de Catalunya i a la constitució de l'Assemblea de Càrrecs Electes, el 30 d'octubre passat. "No anem

per lliure, però des de la sentència ha passat prou temps per fer una acció de protesta i tenim el suport i la legitimitat dels ciutadans", hi afegia el batlle, que assegura que ja tenen el suport de més d'un centenar d'alcaldes i regidors que assistiran a la concentració prevista per aquest dijous a la plaça Sant Jaume.

L'objectiu de la trobada és donar una resposta unitària del món local i que els alcaldes s'hi concentrin amb les seves vares. El grup promotor, que ha fet arribar cartes a tots els

ajuntaments, també hi ha convidat formalment l'alcalde de Barcelona, Ada Colau, que no va assistir a la primera trobada d'alcaldes que es va fer al Palau de la Generalitat.

Els participants es concentraran per desfilat tot seguit per la Via Laietana cap a la Delegació del Govern espanyol, al carrer Mallorca cantonada Roger de Llúria. Allà la intenció és lliurar a la delegada de l'executiu de l'Estat, Teresa Cunillera, el manifest que es va aprovar durant la constitució de l'Assemblea de Càrrecs Electes.

Alguns dels alcaldes reunits al Palau de la Generalitat el 26 d'octubre passat ■ J. LOSADA

La frase

"El món local va ser clau per al referèndum i no pot ser que no reaccionem davant una sentència injusta"

Andreu Bosch
ALCALDE DE TEIÀ I MEMBRE DEL GRUP PROMOTOR

"Volem que el govern espanyol vegi que s'està reaccionant perquè ens ho demanen els ciutadans", hi afegia Bosch, que defensa que els promotors són representants de diferents partits polítics i de formacions independents. Entre les actuacions que van presentar

en un document per protestar des del món local hi ha la proposta d'instar, en el marc d'una sessió al Parlament Europeu, els eurodiputats perquè es debati la situació que es viu a Catalunya, al mateix temps que es concentren els alcaldes a la seu parlamentària europea. ■

Cada regal té el seu paper.
Celebra el Nadal amb joguines segures:
lliures de sexisme i violència, i amb el símbol
de Conformitat Europea. Abans de regalar,
reflexiona sobre #elpaperdelregal

Generalitat de Catalunya **7,5** Milions de futurs

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La toga número 13

PROFESSIONAL • Xavier Melero, advocat de Quim Forn i Meritxell Borràs, descriu en el llibre 'El encargo' els moviments entre bastidors durant el judici al Tribunal Suprem **IRÒNIC** • És un relat atrevit, a voltes hilarant, amb reflexions i descripcions dels protagonistes

Mayte Piulachs
BARCELONA

El penalista Xavier Melero (Barcelona, 1958) ens descobreix que és un veí de l'Eixample que ha d'anar amb navegador al cotxe si surt de Barcelona, que és un apassionat de la boxa —esport que practica— i que és un home culte i llegit que ha esmolat el llapis per escriure *El encargo. Un abogado en el juicio del procés* (Ariel). És un relat novel·lat, atrevit, amb situacions i converses hilarants, en què l'autor defensa la professió de lletrat, buscant proves i testimonis per al judici més important de Catalunya i l'Estat espanyol, que al Suprem va comparar amb un judici per alcoholèmia, una hipèrbole per evidenciar la seva defensa jurídica. Amb acidesa i cites de filòsofs i escriptors, Melero és molt crític, però, en el fons, desitja que es refacin ponts de diàleg.

La publicitat i la projecció del judici contra els independentistes catalans van descobrir Xavier Melero al gran públic com un *outsider* del sobiranisme i un dels fundadors de Ciutadans. En el llibre (en què ha batejat cada capítol amb una cançó i una cita d'un boxejador) explica que fa vint anys que defensa càrrecs de Convergència: primer, alcaldes per delictes ecològics, que han passat a delictes econòmics, com el cas 3%, i la família de l'expresident Jordi Pujol, del qual es reserva les converses per amistat. Melero, però, es fot obertament dels independentistes i dels militants de Ciutadans, així com d'ell mateix, que s'autodenomina "esgarriacries". Defineix Albert Rivera com "aquest estrany accident polític", mentre que Melero

El penalista Xavier Melero, al seu despatx de Barcelona, el març passat ■ ORIOL DURAN

es declara constitucionalista i sosté que en el judici del Suprem "ningú li va demanar la més mínima afinitat política", a més de lloar la paciència de Francesc Homs en la coordinació de les defenses.

Hi detalla moments d'angoixa, com la declaració al Suprem dels membres de la mesa de JxCat. I l'única que salva de la foguera de les vanitats és la seva companya de despatx, la penalista Judit Gené, encarregada de la defensa de l'exconsellera Meritxell Borràs, així com Marina Roig, advocada de Cui-xart. La declaració de Ramona Bar-rufet marca el camí a tots per salvar-se de la presó provisional. I sal-

pebra vivències amb converses i definicions (a l'estil del seu admirat Chandler) d'advocats, polítics i fiscals, fins a recordar passatges històrics, com l'origen del nom del Mercat del Ninot, on va a comprar. La crítica és esmolada amb la dirigent d'ERC Marta Rovira, que en la seva insistència a l'expresident Puigdemont, com s'assegura, perquè no convoqués eleccions, l'advocat la compara amb una *banshee*, fades del folklore irlandès que criden per anunciar una mort.

En la preparació de la defensa de l'exconseller d'Interior Quim Forn, destapa "la poca col·laboració" de comissaris dels Mossos per certifi-

19.00

hores d'avui l'advocat Xavier Melero presenta el seu llibre 'El encargo. Un abogado en el juicio del procés' (Ariel), a La Central, al número 237 del carrer Mallorca.

car que el polític no va influir en cap dispositiu policial ni en l'1-O. Quant al major Trapero i el tinent coronel Baena, de la Guàrdia Civil, i autor dels exagerats informes, hi ha un antecedent revelador. Les xerrades amb el president Marchena i altres magistrats en les pauses del judici també són humanitzadores. Melero confessa que va lluitar per l'absolució de Forn, tot i que tothom l'advertia de penes severes. La toga número 13 del Col·legi d'Advocats de Madrid, que no va defugir tot i la superstició, no el va fer defallir. En la sentència, que no comenta en el llibre, el tribunal només comparteix la rebel·lió inexistent. ■

Nadal i Sant Esteve

Entrant + Principal + Postres + Celler
A partir de 40€
(PER PERSONA / IVA INCLÒS)

URH HOTEL ★★★ CIUTAT DE MATARÓ

Info a: T. +34 937 575 522 / comercial.urhmataro@urh-hoteliars.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La CUP renova el secretariat amb un 69% de suports

■ Dayana Santiago i Anna Saliente encapçalen la llista conjunta del nou equip executiu ■ Hi ha participat un 38% de la militància en unes eleccions telemàtiques i secretes

D'esquerra a dreta, Dayana Santiago, Anna Saliente i Maria Rovira, que han encapçalat la candidatura conjunta ■ EPA / JUANMA RAMOS / JOSEP LOSADA

Redacció
BARCELONA

La CUP va renovar ahir el secretariat nacional amb l'aval d'un 69% de la militància en un procés en què només va participar un 38,38% del cens. Entre dimecres i divendres passats els militants de la formació anticapitalista van escollir de manera telemàtica i secreta les quinze persones que formaran part del nou equip executiu. Aquest és l'òrgan que coordina la gestió política de l'organització, desenvolupa i executa la línia política i els acords a les assemblees nacionals i als consells polítics. L'integren 15 militants, 11 dels quals són escollits a través de candidatures col·lectives i quatre, a través de candidatures individuals.

Dayana Santiago –ex-regidora i portaveu de la CUP a Deltebre– i Anna Saliente –que va ser cap de llista a les eleccions municipals a Barcelona el 26 de maig– han encapçalat la llista conjunta de la formació anticapitalista. Aquesta candidatura tenia 11 membres, i a més de Santiago i Saliente hi constaven noms com ara els de Maria Rovira, Laia Santís, Sílvia Pagès i José Juan Almansa. Els altres quatre membres del secretariat –Aitor Blanc, Sylvia Barragán, Fabià Díaz-Cortés i Hugo Alvira– es van presentar de manera individual.

La renovació del secretariat nacional va començar eb l'assemblea nacional celebrada el 14 de juliol passat a Celrà, amb la creació de l'Equip 50/60, encarregat d'elaborar una candidatura conjunta i quatre candidatures individuals per presentar-se a les eleccions internes de l'equip executiu. El nou secretariat es constituirà avui. ■

f t i / renfe.com | 912 320 320

PER CELEBRAR
LA CIMERA DEL CLIMA,
SI LI DÓNES
UN RESPIR
AL PLANETA

ET DONEM
EL DOBLE DE PUNTS

Tornen els ECOPunts.*
Amb motiu de l'inici de la *Cimera del Clima*, si compres el teu bitllet **el dia 2 de desembre** obtindràs el doble de punts perquè puguis viatjar més de manera sostenible, mentre continues cuidant el medi ambient.

I si encara no formes part del programa de fidelització, **sol·licita gratis la teva targeta +Renfe** al web renfe.com

*Promoció vàlida només per a compres realitzades el 02/12/2019 de bitllets Ave o Llangardaix Distància amb dret a obrensió de Punts Renfe (excepte abonaments). Els punts s'anotaran una vegada realitzat el viatge. Queden exclòs els bitllets pagats amb Punts Renfe. No aplicable a productes de Renfe Viajes.

ADOP
Patrocinador
del Equipo
Paralímpico
Español